

РЕШЕНИЕ

№ 7984

гр. София, 07.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 09.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **9019** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.405 от Кодекса на труда /КТ/.
Образувано е по жалба на „КБК ГРУП ШИПИНГ“ ЕООД срещу дадените задължителни предписания с Протокол за извършена проверка № ПР2323122/21.07.2023г. на инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“-Софийска област с искане за отмяната им. Твърди се, че при извършената проверка, в резултат на която са издадени предписанията, са допуснати нарушения на процесуалните правила – жалбоподателят не бил уведомен по реда на чл.26, ал.1 АПК, констатациите, съдържащи се в протокола не били верни и били направени от нелегитимни лица. Управителят на дружеството твърди, че пострадалият работник И. С. е извършил ремонта на камиона самоволно, в отклонение от дадените му указания да откара камиона за ремонт в оторизирания сервиз, с който дружеството има сключен договор. На 26.10.2022г. бил уведомен по телефона от управителя на депото, че е станала авария при извършването от С. ремонт като камионът го е затиснал при отстраняване на повредата. Тези му действия твърди, че са в нарушение на дадените указания, в нарушение на задълженията по трудовия договор и длъжностната характеристика, правилата за безопасност на труда, приети и утвърдени от дружеството. Поради това намира, че станалата злополука не е трудова по см. на чл.55, ал.1 и ал.2 КТ. В този смисъл според него посочените в т.1 – 6 от протокола нарушения не са налице.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направените с нея искания се поддържат

чрез адв.Я., която претендира присъждане на разноски по представен списък. Допълнителни съображения по съществуващото на спора излага в писмени бележки.

Ответникът по оспорването, чрез юр.И. в съдебно заседание, моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Оспорва твърдението, че жалбоподателят не е бил уведомен по реда на чл.26, ал.1 АПК за образуваното производство тъй като до него е изпратена призовка по чл.45, ал.1 АПК. На следващо място поддържа, че дори да се приеме това твърдение, посоченото нарушение не е съществено тъй като оспорващият е имал възможност да събере и представи всички възможни доказателства. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност заявява възражение за прекомерност на заплатеното от оспорващия адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и при наличие на правен интерес от оспорването, с оглед неблагоприятното засягане на правната сфера на оспорващия.

Съгласно разпоредбата на чл.404, ал.1 КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки. В конкретния случай процесните предписания са дадени именно на основание чл.404, ал.1 КТ с протокол за извършена проверка, връчен на упълномощен представител на оспорващия на 21.07.2023г.

Според чл.405 КТ принудителните административни мерки по чл.404, ал.1 могат да се обжалват по реда на АПК. Доколкото последният съдържа регламентация на принцип на изборност на оспорването /чл.148/, жалбоподателят е предпочел да оспори наложените му принудителни административни мерки първо пред горестоящия административен орган – изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ като жалбата му е заведена с вх.№ 23094045/04.08.2023г. С Решение изх.№ 23076016/17.08.2023г. жалбата е приета за неоснователна, като решението е съобщено на жалбоподателя на 21.08.2023г. /л.28/. Следвайки правилото на чл.98, ал.2, изр.2-ро АПК, жалбоподателят е оспорил първоначалния акт като жалбата му до съда е подадена по пощата на 04.09.2023г. /пощенски плик на л.64/.

С оглед това съдът приема, че правото на оспорване е реализирано в преклузивния 14-дневен срок, регламентиран в разпоредбата на чл.149, ал.1 вр. ал.3 АПК, вр. чл.405 КТ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК, проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Процесните предписания, обективирани в Протокол за извършена проверка изх.№

ПР2323122/21.07.2023г. на инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, представлява принудителна административна мярка /ПАМ/ по см. на чл.404, ал.1, т.1 КТ, наложена от компетентен административен орган в рамките на предоставените му правомощия. С разпоредбата на чл.399 КТ контролът за спазване на трудовото законодателство е предоставен на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“. Дирекциите „Инспекция по труда“ като подразделения в системата на ИА ГИТ, са органи на изпълнителната власт и дейността на тяхната администрация се осъществява от лица, работещи по трудово или служебно правоотношение. Съгласно чл.20, ал.1 от Устройствения правилник на ИА ГИТ, инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, вкл. тези по чл.404, ал.1, т.1, а именно да дава задължителни предписания на работодателя за отстраняване на нарушенията по прилагане на мерките за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд.

По делото са приети като доказателства Заповед № 425/20.02.2017г. на изпълнителния директор на ИАГИТ и Заповед № 88/24.01.2014г. на изпълнителния директор на ИАГИТ, видно от която лицата извършили проверката на място на 21.06.2023г. са инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“-Софийска област, съответно разполагат с правомощия за извършване на действия от вида на процесните. Предвид това съдът приема, че процесните принудителни административни мерки са приложени от компетентен административен орган в пределите на предоставената му власт.

Спазено е изискването за форма на административния акт, регламентирано в разпоредбата на чл.59 АПК – предписанията са издадени в писмена форма, а протоколът, в който са обективирани съдържа задължителните реквизити по ал.2 на посочената разпоредба - наименование на акта; наименование на органа, който го издава; адресат на акта; фактически и правни основания за издаване на акта; разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението им.

Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила при издаването на акта, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната му само на това основание. Съдът намира и че правилно е приложен материалният закон, съответно задължителните предписания са в съответствие с целта му, а именно да преустанови констатираното нарушение на трудовото законодателство във връзка с осигуряването на безопасни и здравословни условия на труд.

Предмет на оспорване са задължителните предписания, дадени с П. изх.№ ПР2323122/21.07.2023г. на инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, а именно:

1. Работодателят да проведе извънреден инструктаж след станалата злополука на 26.10.2022г. с лицето И. Г. С., съгласно чл.16, ал.1, т.2 от Наредба № РД-07-2 за условията и реда за провеждане на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд във връзка с чл.16, ал.1, т.1 от същата наредба;

2. Работодателят да определи програма за провеждане на извънреден инструктаж след станалата трудова злополука, съгласно чл.16, ал.4 от посочената наредба;

3. Работодателят да включи данни в извършената оценка на риска за риска от предвидимите ненормални ситуации, а именно отремонтване на дефектирала

въздушна възглавница и др., съгласно чл.16, ал.1, т.7 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд и чл.12 от Наредба № 5 за реда, начина и периодичността на извършване на оценка на риска във вр. с чл.217, ал.2 от Наредба № 7 за минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване;

4. Работодателят да разработи и приложи писмена инструкция за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при предвидимите ненормални ситуации, а именно манипулиране с ръчни инструменти по време на възникнала необходимост от ремонт на автомобила по време на пътуване, в т.ч. отремонтване на дефектирала въздушна възглавница и др., съгласно чл.16б, ал.2 от Наредба № 7 за минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване;

5. Работодателят да изиска заключение на Службата по трудова медицина за пригодността на работещия Н. Б. Н. да изпълнява даден вид дейност по отношение на безопасността и здравето при работа, съгласно чл.16, ал.1, т.2а от Закона за здравословни и безопасни условия на труд във вр. чл.11, ал.2, т.4 от Наредба № 3 за условията и реда за осъществяване дейността на службите по трудова медицина;

6. Работодателя да съхранява в трудовото досие на Н. Б. Н., назначен на длъжност „Шофьор товарен автомобил, международни превози“ документите във връзка с възникването на трудовото правоотношение – документ за придобито образование, специалност, съгласно чл.128б, ал.2 КТ вр. чл.1, ал.1, т.1 от Наредба № 4 за документите, които са необходими за сключване на трудов договор.

Всички предписания са със срок на изпълнение 31.07.2023г.

За да постановят процесните предписания контролните органи са установили от фактическа страна, че лицето И. Г. С. е назначен на длъжност „Шофьор, товарен автомобил, международни превози“ при оспорващото дружество, управляващ товарен автомобил рег. [рег.номер на МПС] , марка „Скания“. На 26.10.2022г. около 12.00 часа, на територията на контейнерно депо НПЗ К. – запад Фарма парк 28, С. установил, че има повреда на влекача, а именно дефектирала въздушна възглавница на задна ос. При започване на дейността по отстраняване на аварията на посочената дата и в посочения час, С. влиза под камиона – влекач с цел да провери какви инструменти ще му бъдат необходими при отремонтването на дефектиралата част. В този момент въздушната възглавница избухва и С. се оказва затиснат под камиона. Пострадалото лице е откарано в УМБАЛ „Св.А.“ за лечение. След така описаната трудова злополука оспорващото дружество, в качеството му на работодател по см. на § 1, т.2 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд, не е провело извънреден инструктаж, не определило програма за извънреден инструктаж с пострадалото лице, в представената оценка на риска не са включени данни за риска от предвидимите ненормални ситуации като процесната, не са разработени и приложени от работодателя писмени инструкции за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд в ситуации като процесната. Освен това, при извършения преглед на представеното трудово досие на шофьора Н. Б. Н. е установено, че не е изискано заключение на Службата по трудова медицина за пригодността на работещия да изпълнява даден вид дейност по отношение на безопасността и здравето при работа, съгласно чл.16, ал.1, т.2а от Закона за здравословни и безопасни условия на труд във вр. чл.11, ал.2, т.4 от Наредба № 3 за условията и реда за осъществяване дейността на службите по трудова медицина, както и че в досието му не се съхраняват документите

във връзка с възникването на трудовото правоотношение – документ за придобито образование, специалност, съгласно чл.128б, ал.2 КТ вр. чл.1, ал.1, т.1 от Наредба № 4 за документите, които са необходими за сключване на трудов договор.

Тези фактически установявания са направени при извършена проверка по работни места на 21.06.2023г. и по документи на 21.07.2023г. в ДИТ - Софийска област като за резултатите от нея е съставен Протокол за извършена проверка № ПР2323122/21.07.2023г., връчен на управителя на дружеството на 21.07.2023г. като самият той е присъствал по време на проверката.

По делото е приета като доказателство призовка № 2323122/21.06.2023г., изготвена и връчена на управителя на дружеството по време на проверката по работни места, извършена на 21.06.2023г., с която на основание чл.45, ал.1 АПК са изискани пълни трудови досиета на работещите в предприятието, пълни трудови досиета на лицата с прекратени трудови правоотношения, работни графици, разплащателна ведомост, правилник за вътрешния трудов ред, книги за инструктаж по безопасност на труда и пр., както и дружеството е призовано да изпрати представител в ДИТ – Софийска област на 03.07.2023г., когато и следва да бъдат представени на контролните органи посочените книжа. Доказателства за нарочно писмено уведомяване по реда на чл.26, ал.1 АПК за образуването на административното производство не са представени. Това според настоящия състав не представлява нарушение на процесуалните правила в настоящия случай, тъй като на 21.06.2023г., при извършената проверка по работни места контролните органи са се легитимирали и са уведомили управителя на дружеството за целта на проверката. Именно във връзка с това са изискани и допълнително книжа с посочената по-горе призовка. Целта на посочената разпоредба е да се осигури правото на защита на заинтересуваните лица като им се предостави възможност да изразят становище или възражение, както и да представят необходимите според тях доказателства, имащи отношение към решаването на случая. В случая този резултат е постигнат, поради което и не е налице твърдяното от жалбоподателя нарушение. Освен това следва да се посочи, че съгласно разпоредбата на чл.402, ал.1, т.1 КТ контролните органи в рамките на своята компетентност имат право да посещават по всяко време министерствата, другите ведомства, предприятията и местата, където се извършва работа, помещенията, ползвани от работниците и служителите, както и да изискват от лицата, които се намират на територията им, да се представят с документ за самоличност, т.е. без да е налице предварително уведомяване.

По делото също така, е приета като доказателство декларация за трудова злополука вх.№ 455/31.05.2023г., подадена от И. Г. С., в която освен посочените обстоятелства, е отразено, че ремонтът е предприет от шофьора по указания на работодателя.

Във връзка с този спорен между страните въпрос, по делото са разпитани като свидетели С. М. А., В. К. А. и пострадалият работник И. Г. С..

От показанията на свидетелката А. се установява, че работи в дружеството от три години като технически сътрудник като организира курсовете на шофьорите. Предния ден преди злополуката, С. се свързал с нея по телефона и я уведомил, че има повреда във въздушна възглавница и камионът „подскача“. По принцип управителят организирал ремонтите на камионите, но към този момент бил в болница, поради което тя се обадила на С. и го информирала, че камионът трябва да бъде закаран в сервиза на Скания, за да бъде прегледан като възложила курса му на друг шофьор. Нямамо практика камионите да се ремонтират от шофьорите, а това се извършвало в

сервиза на „Скания“, с който дружеството имало сключен договор и това било известно на шофьорите. За злополуката разбрала на следващия ден, не знае дали С. е разговарял с управителя.

От показанията на свидетеля А. се установи, че работи за дружеството като шофьор на камион. На 24.10.2022г. се засекли със С. на границата с Гърция и той му се оплакал, че има проблем с камиона, при което А. го посъветвал да се обади на управителя и да го попита какво да прави. Също твърди, че при повреда камионите се отремонтират единствено в оторизирания сервиз като на шофьорите е забранено да ремонтират камионите сами, дори да сменят спукана гума като тази забрана е устна. Разписал се е, че е уведомен за вътрешните правила на работа, но не си спомня какво пише в тях. Според него С. е решил да извърши лично ремонта, тъй като в сервиза това би отнело 2-3 дни, а когато камионът е на ремонт курсът трябва да се извърши от друг шофьор, съответно С. няма да получи възнаграждение за него.

Противоположни по смисъл са показанията на свидетеля И. С.. Не знае дали дружеството има сключен договор за ремонт на камиони със сервиз „Скания“, когато му било казвано да закара камион за ремонт в сервиза той го правел. Случвало се обаче работодателят да му се кара, защото автомобилът е закаран в сервиз. В конкретния случай твърди, че е предупредил работодателя 3 месеца преди злополуката, че камионът е за ремонт. Трудовото му правоотношение е прекратено по взаимно съгласие от 12.06.2023г.

Съгласно чл.55, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Всяка трудова злополука следва да се декларира пред съответното териториално поделение на НОИ от осигурителя в 5-дневен срок, а ако той не стори това – от пострадалото лице или неговите наследници. Според чл.60 КСО длъжностното лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт, въз основа на документите в досието издава разпореждане за приемане или за неприемане на злополуката за трудова. Това разпореждане подлежи на обжалване по реда на чл.117 – пред ръководителя на съответното териториално поделение. В случая производството по подадената от И. С. декларация за настъпила трудова злополука не е приключило. Въпросът дали настъпилата на 26.10.2022г. злополука, при която той е пострадал, е приета за трудова или не с влязъл в сила административен акт, по същество е неотносим към предмета на настоящия правен спор. Той касае единствено законосъобразността на дадените задължителни предписания от контролните органи, свързани с осигуряването на здравословни и безопасни условия на труд от дружеството работодател, каквито безспорно не са осигурени с оглед настъпилата злополука – въпрос, по който не се спори, както и с оглед установените пропуски в дейността на работодателя по отношение спазване на нормативните изисквания, детайлно посочени в мотивите на процесния протокол. Макар и да е налице противоречие в показанията на свидетелите относно механизма, по който се процедира при необходимост от извършване

на ремонт на товарните автомобили, то видно от показанията на свидетеля А., същият се е разписал, че е запознат с вътрешните правила за работа, но не си спомня какво пише в тях. Съответно не е изключена възможността при настъпване на предвидима ненормална ситуация по време на работа той да вземе погрешно решение в противоречие с утвърдените в дружеството стандарти за осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд.

На следващо място, независимо дали приема злополуката с И. С. за трудова или не, работодателят е длъжен да проведе извънреден инструктаж по безопасност и здраве при работа, съгласно разпоредбата на чл.16, ал.1, т.2 от Наредба № РД-07-2/16.12.2009г. за условията и реда за провеждането на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. Съгласно посочената норма, извънреден инструктаж се провежда при констатирани груби нарушения на правилата, нормите и изискванията по безопасност и здраве при работа. В случая предписанието е обвързано с т.1 от с.р., а именно настъпила трудова злополука по см. на чл.55, ал.1 КСО. Дори такава да не е налице, не е спорен въпроса относно настъпването на инцидента на 26.10.2022г., при който е пострадал работника И. С., което от своя страна обуславя извод за наличие на предпоставките по чл.16, ал.1, т.2 от наредбата. Пряко обвързано с това предписание е предписанието по т.2 от протокола, а именно определянето от работодателя на програма, по която да се проведе извънредния инструктаж, което задължение произтича от нормата на чл.16, ал.4 от посочената наредба. Правомощие на инспекцията по труда е да установи нарушения на нормите на здравословни и безопасни условия на труд, като същото не се обуславя от обстоятелството дали настъпилата злополука ще бъде обявена за трудова или не. При прегледа на съдържането на книгите за инструктаж е констатирано, че не е проведен извънреден инструктаж на работещите след настъпилия инцидент с И. С. и не е определена и програма за неговото провеждане, като това обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя. Възраженията му се свеждат до това, че злополуката не е трудова, но както се посочи по-горе, това обстоятелство е ирелевантно за изпълнение на вменените от нормативния акт задължения по осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд в т.ч. провеждане на извънреден инструктаж след настъпване на инциденти от вида на процесния, както и след пожар, промишлена авария и природно бедствие /т.1/. Работодателят не разполага с възможността да извърши преценка необходим ли е този извънреден инструктаж или не, нито да проведе последния само в случай, че злополуката бъде призната за трудова. Контролните органи са преценили, че с оглед характера и тежестта на установените при проверката нарушения на правилата, нормите и изискванията по безопасност и здраве при работа работодателят следва да извърши извънреден инструктаж на своите работници и служители и да определи програма за неговото провеждане.

Аналогично е поставен въпроса по отношение на третото предписание. При прегледа на съдържанието на представената оценка на риска за здравето и безопасността на работниците в дружеството, контролните органи са констатирани, че в извършената оценка на риска от работодателя не са

включени данни за риска от предвидимите ненормални ситуации, а именно - ремонтване на дефектирала въздушна възглавница и др. Установено е, че не са разработени и приложени от работодателя писмени инструкции за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при предвидимите ненормални ситуации, а именно - манипулиране с ръчни инструменти по време на възникнала необходимост от ремонт на автомобила по време на пътуване, в т.ч. ремонтване на дефектирала въздушна възглавница и др. /предписанието по т.4/. Разпоредбата на чл.16, ал.1, т.7 ЗЗБУТ предвижда, че при осъществяване на дейността за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд работодателят е длъжен да не допуска до местата, където съществува сериозна или специфична опасност за здравето и живота, лица, които не са подходящо обучени, инструктирани и екипирани. При оценяване на риска се осигурява обхващане на всички аспекти на трудовата дейност с цел установяване на всички възможни опасности и рискове /чл.12 от Наредба № 5 за реда, начина и периодичността на извършване на оценка на риска/. Детайлно задълженията на работодателя са разписани в Наредба № 7 за минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване. Съгласно чл.217, ал.2 от нея оценката на риска обхваща всички аспекти на трудовата дейност в предприятието като при използване на работно оборудване, при което съществува риск за безопасността и здравето на работещите, работодателят осигурява прилагането на писмени инструкции. Дори да се приеме за доказано твърдението на жалбоподателя, че шофьорът И. С. е предприел по собствена инициатива отремонтването на дефектиралата въздушна възглавница, това не означава, че злополуката не може да бъде определена като трудова, както и че работодателят не носи отговорност за неговите действия. Задълженията на работодателя за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, регламентирани в нормативните актове, не могат да бъдат игнорирани като именно с оглед недопускане на подобни инциденти работодателят е задължен да извършва оценка на риска и да предприема своевременно действия относно неговото минимизиране. Рискът от злополуки следва да е известен на работодателя по силата на нормативно вменените му задължения като фактът на настъпилата злополука обуславя извод за неупражнен контрол от работодателя върху действията на служителя.

Неоснователна намира съдът жалбата и в частта ѝ, насочена срещу предписанията по т.5 и т.6 от Протокол за извършена проверка № ПР2323122/21.07.2023г. Твърди се отново, че констатираните нарушения, за чието отстраняване са дадени задължителните предписания, не са налице, тъй като управителят на дружеството възлагал на служителите си задачи, съобразени с техните компетентности, опит и възможности като шофьори на камиони, а пригодността им за изпълнение на длъжността се установява от придобитото свидетелство за управление на МПС за съответната категория като друг документ не е необходим.

Според чл.16, ал.2а ЗЗБУТ при осъществяване на дейността за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд работодателят е длъжен да възлага на работещите задачи, съобразени с техните компетентности, опит и

възможности, както и с пригодността им по отношение на безопасността и здравето при работа. Сред основните дейности на службите по трудова медицина е оценката на професионалните рискове и анализа на здравното състояние на работещите - чл.25а, ал.1, т.2 ЗЗБУТ.

На основание чл.11, ал.2, т.4 от Наредба № 3 за условията и реда за осъществяване на дейността на службите по трудова медицина въз основа на медицинските документи от извършения предварителен преглед, службата по трудова медицина изготвя заключение за пригодността на работещия да изпълнява даден вид работа, в контекста на задължението на службите по трудова медицина да извършват цялостно наблюдение, анализ и оценка на здравното състояние във връзка с условията на труд на всички обслужвани работещи. Изготвянето на заключението и неговото предоставяне е задължение на службата по трудова медицина по силата на сключения с работодателя договор. Работодателят, в изпълнение на своите задължения за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд и като страна по договора със службата по трудова медицина, следва да изиска от същата да представи заключение за пригодност на работещите да изпълняват дадения вид работа. Работодателят е в индивидуално трудово правоотношение с всеки работещ и съответно за него съществува отделно задължение да изиска процесното заключение спрямо всеки работник или служител. Въпросът е поставен извън неговата преценка, поради което са неотнормирани към изпълнението на това задължение възраженията му, че преценява какви задачи и на кого от служителите си да възлага. Отделно от това, твърденията му, че конкретното лице отговаря на изискванията за заемане на длъжността не са подкрепени от необходимите документи, за чието съхраняване в трудовото досие е задължен отново работодателят. Съгласно чл.1, ал.1, т.2 от Наредба № 4 за документите, които са необходими за сключване на трудов договор, за сключване на трудов договор са необходими документ за придобито образование, специалност, квалификация, правоспособност, научно звание или научна степен, когато такива се изискват за длъжността или работата, за която лицето кандидатства. Не може да се приеме, че наличието на СУМПС е индиция за наличие на диплома за завършено средно образование, поради което работодателят не следва да изиска и съхранява копие от този документ в трудовото досие. Наборът документи, които задължително се съхраняват там е нормативно определен и не подлежи на свободната преценка на работодателя.

По изложените съображения съдът намери жалбата за неоснователна и като такава тя следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на жалбоподателя разноски не се следват. Такива са дължими на ответната страна за юрисконсултско възнаграждение, чийто размер следва да бъде определен на 100 лева на основание чл.24 НЗПП вр. чл.37 ЗПП вр. чл.143, ал.3 АПК, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „КБК ГРУП ШИПИНГ“ ЕООД срещу задължителни предписания, дадени с Протокол за извършена проверка № ПР2323122/21.07.2023г. на инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“-Софийска област.

ОСЪЖДА „КБК ГРУП ШИПИНГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноси по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: